

Sygn. akt II CK 225/05

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący)

SSN Bronisław Czech

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa "M.(...)" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. przeciwko "A.(...)" - Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2005 r., kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala kasację i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 grudnia 2004 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego oddalający powództwo Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa „M.(...)” spółki z o.o. w D. przeciwko „A.(...)” spółce z o.o. w P. o uznanie za bezskuteczną czynności prawnej i uznał za bezskuteczną w stosunku do Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa „ M.(...)” spółki z o.o. w D. czynność prawną w postaci umowy przelewu wierzytelności z dnia 16 lipca 2002 r. zawartej pomiędzy Przedsiębiorstwem „M.(...)” spółką z o.o. w D. a „A.(...)” spółką z o.o. w P., a to w celu zaspokojenia wierzytelności zgłoszonych w postępowaniu upadłościowym Przedsiębiorstwa „M.(...)” spółki z o.o. w D.

Sądy ustaliły, że strony wiązała umowa o stałej współpracy handlowej zawarta w 2001 r. Przedstawiciele obu spółek znali się i utrzymywali ze sobą także kontakty towarzyskie. W czerwcu 2002 r. sytuacja finansowa spółki „M.(...)” pogorszyła się na tyle, że strony uznały, iż konieczne jest dodatkowe zabezpieczenie długów strony powodowej wobec pozwanej spółki. Zarząd strony powodowej podjął w połowie lipca 2002r. decyzję o wystąpieniu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości. Jednocześnie uznał, że pozwany, jako najważniejszy kontrahent powinien zostać najlepiej zabezpieczony na wypadek trudności finansowych strony powodowej. W dniu 16 lipca 2002 r. „M.(...)” spółka z o.o. i „A.(...)” spółka z o.o. zawarły umowę cesji, w której wskazały, że zobowiązania cedenta „M.(...)” wobec cesjonariusza „A.(...)” na dzień zawarcia umowy wynoszą 3 769 015,12 zł. i należności te cedent zobowiązał się spłacić na dotychczasowych warunkach. Jednocześnie „M.(...)” przeniósł na „A.(...)”, na zabezpieczenie swoich zobowiązań wobec niego, wierzytelności już wymagalne oraz przyszłe wobec swoich dłużników, które wskazane zostały w załączniku nr 2 do umowy, zawierającym nazwy firm lub nazwiska dłużników, adresy, NIP-y i numery kont, sumy zadłużenia i okresy zwłoki. Załącznik ten nie został osobno podpisany przez strony. Przelew miał nastąpić z chwilą potwierdzenia odbioru przez dłużnika wezwania do zapłaty wysłanego przez „A.(...)”. Zamiarem stron było, by przelew doprowadził do spłaty długu „M.(...)” wobec „A.(...)” i dlatego postanowiono w umowie, że należności uzyskiwane od dłużników przelanych wierzytelności będą zaliczane na poczet długu „M.(...)” wobec „A.(...)”, co oznacza, że ściągnięcie należności od dłużników będzie skutkowało wygaśnięciem należności „M.(...)” wobec „A.(...)”. W wyniku tej umowy dłużnicy „M.(...)” rozliczali się bezpośrednio z „A.(...)”, który wysłał im wezwania do zapłaty. Niektórzy dłużnicy poinformowali go, że nie mają żadnych zobowiązań wobec „M.(...)”, lub że ich zobowiązania nie są wymagalne albo, że ich umowy z „M.(...)” wykluczają cesję bez zgody dłużnika. Strona pozwana prowadziła windykację należności objętych powyższą umową cesji jeszcze w toku niniejszego procesu. Pod koniec lipca 2002r. „M.(...)” zgłosił wniosek o upadłość, która została ogłoszona postanowieniem z dnia 23 września 2002 r.

W oparciu o powyższe ustalenia Sądy obu instancji uznały, że zaskarżona umowa cesji z dnia 16 lipca 2002 r. została dokonana z pokrzywdzeniem pozostałych dłużników „M.(...)”, bowiem pozbawiła spółkę prawie całego majątku, którym były przede wszystkim jej wierzytelności i uniemożliwiła spłatę jej pozostałych długów a także zaspokojenie innych wierzycieli w toku postępowania upadłościowego z tego majątku

spółki. W ocenie Sądów „M.(...)” działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli a „A.(...)” nie obalił domniemania zawartego w art. 527 § 4 k.c., że jako przedsiębiorca pozostający z dłużnikiem w stałych stosunkach gospodarczych, wiedział o działaniu dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Sądy obu instancji uznały również, że zaskarżona cesja była przelewem na spłatę a nie tylko na zabezpieczenie długu. Wskazując, że przewidywała spełnienie innego świadczenia, niż umówione przez strony, stwierdziły, że cesja ta mogła być przedmiotem powództwa z art. 527 k.c.

Sąd pierwszej instancji oddalając powództwo uznał jednak, że powód nie wykazał, jakie wierzytelności były objęte umową przelewu. W ocenie Sądu Okręgowego załącznik nr 2 do umowy nie mógł być potraktowany jako wiążący wykaz wierzytelności skoro nie został podpisany przez strony, był niepełny, zawierał nieścisłości, bowiem niektórzy dłużnicy wezwani do zapłaty przez pozwanego zaprzeczali, by byli dłużnikami „M.(...)” albo, że ich zobowiązania są wymagalne lub, że mogły być przedmiotem cesji. Pozostałe wykazy, składane przez powoda w toku procesu, także nie mogły być, zdaniem Sądu, uznane za wykaz przelanych wierzytelność, bowiem różniły się od wykazu stanowiącego załącznik nr 2 do umowy.

Powyższej oceny Sądu pierwszej instancji nie podzielił Sąd odwoławczy, który stwierdził, że załącznik nr 2 do umowy został uzgodniony między stronami i obie strony traktowały go jako wiążący wykaz wierzytelności będących przedmiotem cesji. Ujętych w nim dłużników strona pozwana wezwała do zapłaty a następnie na jego podstawie prowadziła windykację należności. Fakt, że niektórzy dłużnicy zgłaszali wskazane przez Sąd Okręgowy zastrzeżenia jest, w ocenie Sądu Apelacyjnego, bez znaczenia, bowiem jeżeli ich zarzuty okazały się uzasadnione, pozwany jedynie nie stał się wierzycielem tych osób a nie jest konieczne ustalenie, jakie konkretnie wierzytelności objęte wykazem nr 2 nabył ostatecznie pozwany. Przedmiotem zaskarżenia była umowa cesji z dnia 16 lipca 2002r. obejmująca wierzytelności określone w załączniku nr 2 do umowy, niezależnie od tego, które z nich istotnie przeszły na pozwanego i jakie czynności podjął on później. Zbędne było zatem, zdaniem Sądu Apelacyjnego, wzywianie przez Sąd Okręgowy powoda do składania innych wykazów. Nie można też, w ocenie tego Sądu, traktować jako zmiany powództwa oświadczenia pełnomocnika powoda złożonego na rozprawie w dniu 24 lutego 2004r., iż „precyzuje” on, że powód domaga się uznania bezskuteczności cesji wierzytelności określonych w załączniku do pisma powoda z dnia 30 stycznia 2004 r. Powód bowiem nadal domagał się uznania za bezskuteczną wobec

niego umowy cesji z dnia 16 lipca 2002 r., która przewidywała, że jej przedmiotem są wierzytelności wymienione w załączniku nr 2.

Uwzględniając powództwo Sąd Apelacyjny stwierdził, że z uwagi na to, iż powodem jest Syndyk Masy Upadłości dłużnika reprezentujący interesy wszystkich wierzycieli, którzy zgłosili swoje wierzytelności w postępowaniu upadłościowym, wymóg oznaczenia wierzytelności podlegającej ochronie, zgodnie z art. 527 k.c. jest spełniony przez wskazanie, że uznanie czynności dłużnika za bezskuteczną nastąpiło w celu zaspokojenia wierzytelności zgłoszonych w postępowaniu upadłościowym i zbędne jest wymienianie w sentencji wyroku wszystkich tych wierzytelności.

W kasacji od powyższego wyroku opartej na obu podstawach wskazanych w art. 393(1) k.p.c., strona pozwana w ramach pierwszej podstawy zarzuciła naruszenie art. 527 § 1 k.c. przez błędną wykładnię dopuszczającą zastosowanie tego przepisu do umowy cesji wierzytelności z dnia 16 lipca 2002 r. zawartej między stronami, mającej na celu zabezpieczenie i spłatę wierzytelności, podczas gdy zdaniem skarżącej ustalony stan faktyczny nie mieści się w przesłankach zastosowania art. 527 k.c. W ramach drugiej podstawy zarzuciła naruszenie art. 325 k.p.c. w związku z art. 187 § 1 k.p.c. oraz art. 224 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz w związku z art. 527 § 1 k.c. i art. 6 k.c. przez przyjęcie, że dla uwzględnienia powództwa z art. 527 § 1 k.c. obejmującego umowę cesji, nie jest konieczne skonkretyzowanie przez powoda przedmiotu tej umowy przez wskazanie scedowanych wierzytelności pod względem podmiotowym i przedmiotowym, jak również nie jest konieczne wykazanie istnienia tych wierzytelności i skuteczności cesji a w konsekwencji wadliwe sformułowanie sentencji wyroku uwzględniającego powództwo przez nie wskazanie przedmiotu umowy cesji z dnia 16 lipca 2002 r. oraz niewłaściwe określenie wierzytelności chronionych wyrokiem.

Rozpoznając kasację, zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004r. o zmianie ustawy- kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy- prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie powyższej ustawy, Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że w rozpoznawanej sprawie powodem jest Syndyk masy upadłości dłużnika, który na podstawie art. 57 pr. upadł. wystąpił z powództwem określonym w art. 527 k.c., a zatem występuje on w imieniu wszystkich wierzycieli, którzy zgłosili swoje wierzytelności do masy upadłości dłużnika i jego powództwo ma na celu ochronę ich interesów w toczącym się postępowaniu upadłościowym. Ma to

decydujące znaczenie przede wszystkim dla określenia skutku takiej skargi, którym jest ochrona wierzytelności nie jednego wierzyciela, który wystąpił z powództwem z art. 527 § 1 k.c., jak w przypadku zwykłej skargi pauliańskiej, lecz ochrona wszystkich wierzytelności zgłoszonych do masy upadłości w postępowaniu upadłościowym. Ten przedmiot ochrony rzutuje w oczywisty sposób zarówno na sformułowanie roszczenia, jak i na sformułowanie sentencji wyroku w przypadku uwzględnienia powództwa. Nie jest możliwe ani konieczne wskazanie w pozwie ani w sentencji wyroku wszystkich wierzytelności zgłoszonych do masy upadłości, w stosunku do których zaskarżona czynność prawna dłużnika została uznana za bezskuteczną. Nie ma również żadnych podstaw do konstruowania wymogu wskazania wierzytelności umieszczonych na liście wierzytelności, która nie jest stała, bowiem może ulegać zmianom w toku postępowania upadłościowego. Dla określenia przedmiotu żądanej ochrony takiej skargi pauliańskiej wystarczające jest sformułowanie roszczenia jako żądania uznania określonej czynności prawnej za bezskuteczną w stosunku do masy upadłości dłużnika i zgłoszonych w postępowaniu upadłościowym wierzytelności. Tak też w konsekwencji uwzględnienia powództwa, powinna być sformułowana sentencja wyroku. Powołane w kasacji orzeczenia Sądu Najwyższego wskazujące na konieczność podmiotowego i przedmiotowego określenia wierzytelności, w stosunku do której zaskarżona czynność prawna jest uznana za bezskuteczną, dotyczą skargi pauliańskiej wniesionej przez jednego wierzyciela i zaprezentowana w nich wykładnia art. 527 § 1 k.c. w tym zakresie nie może być zastosowana do roszczenia zgłoszonego przez syndyka masy upadłości w trybie art. 57 pr. upadł. w zw. z art. 527 § 1 k.c. Z tych względów kasacyjne zarzuty naruszenia art. 187 § 1 oraz art. 224 § 1 k.p.c. i art. 325 k.p.c. należy uznać za bezzasadne. Zarówno roszczenie jak i sentencja wyroku Sądu Apelacyjnego w zakresie określenia wierzytelności, wobec których zaskarżona czynność została uznana za bezskuteczną, nie narusza wskazanych przepisów ani art. 527 § 1 k.c.

Ocena, czy sformułowanie roszczenia i sentencji wyroku narusza wskazane przepisy w odniesieniu do określenia czynności prawnej podlegającej zaskarżeniu wymaga rozważenia zasadniczego zarzutu skarżącej, czy przedmiotem powództwa z art. 527 § 1 k.c. może być objęta umowa cesji wierzytelności, a w dalszej kolejności ocena, czy przedmiotem zaskarżenia mogła być umowa cesji wskazana w pozwie zarówno z uwagi na jej charakter, jak i sposób określenia wierzytelności oraz określenie przedmiotu żądania w pozwie i w toku procesu.

Na wstępie tych rozważań trzeba wskazać na prawidłową, nie podważoną przez stronę pozwaną, wykładnię woli stron umowy cesji z dnia 16 lipca 2002r. dokonaną przez Sądy obu instancji, zgodnie z którą była to cesja na zaspokojenie (spłatę) wierzytelności strony pozwanej w stosunku do „M.(...)”, a nie jedynie na jej zabezpieczenie. Wskazuje na to nie tylko treść paragrafu 4 umowy, lecz również sposób wykonania umowy przelewu przez strony, skutkujący wygaśnięciem zobowiązania „M.(...)” wobec pozwanego w takim zakresie, w jakim ściągnął on od dłużników nabytych wierzytelności ich długi wobec cedenta. Taka cesja będzie zatem przedmiotem dalszych rozważań w kontekście roszczenia z art. 527 § 1 k.c. w zw. z art. 57 pr. upadł.

Jak trafnie podnosi się w literaturze i co słusznie wskazuje strona pozwana, skarga z art. 527 § 1 k.c. nie może mieć zastosowania do czynności prawnej dłużnika polegającej na spełnieniu świadczenia wobec wierzyciela, nawet gdyby ta czynność prowadziła do pokrzywdzenia pozostałych wierzycieli. Dłużnik ma bowiem obowiązek spełnić świadczenie i nie można czynić mu zarzutu z wypełnienia tego obowiązku. Dotyczy to jednak tylko takiej spłaty długu, która ściśle odpowiada zobowiązaniu zarówno pod względem rodzaju świadczenia, jak i sposobu oraz terminu spłaty. Jeżeli natomiast dłużnik na podstawie porozumienia z wierzycielem zaspokaja go w inny sposób, niż przewidywała to pierwotna umowa, nie ma przeszkód do objęcia takiej czynności skargą z art. 527 § 1 k.c., jeżeli doprowadziła ona do pokrzywdzenia pozostałych wierzycieli. Jeżeli zatem dłużnik, który nie dysponuje gotówką umożliwiającą spłatę zobowiązania pieniężnego, zawiera z wierzycielem umowę cesji swoich wierzytelności, która prowadzi do wygaśnięcia zobowiązania, to nie jest to zwykłe spełnienie świadczenia, jest to zmiana pierwotnego świadczenia, która, jeśli usuwa z majątku dłużnika aktywa w postaci jego wierzytelności i uniemożliwia innym wierzycielom zaspokojenie się z nich, może być przedmiotem skargi z art. 527 k.c.

Trzeba bowiem stwierdzić, że wprawdzie dłużnik ma co do zasady prawo wyboru wierzyciela, którego chce spłacić, skoro w przy wielości wierzycieli przepisy nie przewidują szczególnej kolejności ich spłacania i sam fakt wyboru jednego z nich i spłacenie jego wierzytelności, nie może być przedmiotem zarzutu z art. 527 § 1 k.c., to jednak w niektórych sytuacjach przepis ten będzie miał zastosowanie.

Będzie tak między innymi wtedy, gdy dłużnik dokonał wyboru wierzyciela w sposób arbitralny, prowadzący do uprzywilejowania go, kosztem pozostałych, w okolicznościach, które wskazują na rychłą możliwość ogłoszenia upadłości dłużnika i wyprowadzanie z jego majątku istotnych składników, co może prowadzić do niemożności

zaspokojenia się wierzycieli z przyszłej masy upadłości. Przesłanka art. 527 § 1 k.c. w postaci pokrzywdzenia wierzycieli podlega ocenie nie w chwili dokonywania kwestionowanej czynności, lecz według chwili jej zaskarżenia, to jest wystąpienia z żądaniem uznania jej bezskuteczności (porównaj między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001r. V CKN 280/00, nie publ.). Jeżeli zatem doszło do upadłości dłużnika i syndyk masy upadłości wystąpił na podstawie art. 527 k.c. w zw. z art. 57 pr. upadł. z żądaniem uznania za bezskuteczną czynności dłużnika dokonanej z jednym z wierzycieli przed ogłoszeniem upadłości, decydujące dla oceny, czy czynność ta narusza kolejność zaspokajania wierzycieli, są okoliczności występujące w chwili zgłoszenia żądania. Istotne jest zatem, czy zaskarżona czynność narusza kolejność zaspokajania wierzycieli obowiązującą w postępowaniu upadłościowym, a więc, czy spłacony wierzyciel korzystałby w tym postępowaniu z takiego samego pierwszeństwa i byłby tak samo zaspokojony, gdyby do zaskarżonej czynności nie doszło (porównaj między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2003r. II CKN 299/01, nie publ.).

Skoro ustalone zostało, że zaskarżona cesja doprowadziła do usunięcia z majątku dłużnika, na niecałe dwa miesiące przed ogłoszeniem upadłości, najistotniejszego składnika tego majątku, przez co zaspokojenie pozostałych wierzycieli z masy upadłości jest praktycznie niemożliwe a strona pozwana nie wykazała, że przysługiwało jej pierwszeństwo zaspokojenia z masy upadłości w takim samym stopniu, w jakim uzyskała zaspokojenie w wyniku zawartej umowy cesji, to przepis art. 527 k.c. ma zastosowanie do zaskarżenia tej umowy.

Zaskarżeniu na podstawie art. 527 § 1 k.c. podlega określona czynność prawna dłużnika z wierzycielem jaką w rozpoznawanej sprawie jest cesja wierzytelności objęta umową z dnia 16 lipca 2002 r. Przedmiotem oceny Sądu jest zatem między innymi to, czy rzeczywiście doszło do zawarcia umowy cesji i czy była ona skuteczna. Żądać uznania za bezskuteczną można bowiem tylko umowę, która została skutecznie zawarta. W tym zakresie zgodzić się trzeba ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, że umowa z dnia 16 lipca 2002r. jest umową skuteczną a zarzuty strony pozwanej dotyczące sposobu określenia wierzytelności będących przedmiotem cesji są nieuzasadnione.

Umowa cesji może obejmować wiele wierzytelności przysługujących jednemu wierzycielowi, które przenosi on na swojego kontrahenta, mogą to być także wierzytelności przyszłe (porównaj uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 września

1997r. III CZP 95/97, OSNC 1998/2/22). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1999r. III CKN 423/98 (nie publ.) skuteczna jest także cesja wierzytelności, która nie została dokładnie określona, jeżeli da się ją oznaczyć za pomocą analizy treści stosunków obligacyjnych, z których wynika. Jeżeli zbywca jest podmiotem wielu wierzytelności, nie ma przeszkód, by przeniósł je wszystkie na nabywcę jedną umową. Skutkiem takiej umowy będzie przeniesienie na nabywcę wskazanych w umowie wierzytelności w takim stanie, w jakim one były i przysługiwały zbywcy w chwili dojścia do skutku przelewu. Nabywca wierzytelności wchodzi bowiem w miejsce zbywcy, ze wszystkimi tego konsekwencjami (art. 509 i art. 513 k.c.), a zgodnie z art. 516 k.c. zbywca ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje.

Z tych względów rację ma Sąd Apelacyjny stwierdzając, że zastrzeżenia Sądu Okręgowego co do sposobu określenia zbytych wierzytelności w załączniku nr 2 do umowy cesji i zarzutów zgłaszanych przez dłużników tych wierzytelności, są bez znaczenia dla skuteczności przelewu wierzytelności wskazanych w tym załączniku. Określa on bowiem w wystarczający sposób zarówno dłużników jak i zbyte wierzytelności przez wskazanie ich kwot oraz okresu zaległości spłaty. O tym, że określenie zbytych wierzytelności było wystarczające dla skuteczności przelewu świadczy najdobitniej to, że strona pozwana na podstawie umowy cesji doprowadziła do skutecznej windykacji przeważającej części nabytych wierzytelności, wskazanych w omawianym załączniku. Zarzuty podnoszone przez niektórych dłużników mieszczą się w zakresie zarzutów, o których mowa w art. 513 k.c. i nie mają wpływu na skuteczność umowy przelewu z dnia 16 lipca 2002r. Trafne jest także stanowisko Sądu Apelacyjnego, że załącznik nr 2 jest integralną częścią tej umowy. Jego treść została przez strony uzgodniona a on sam wskazany został w umowie, jako wymieniający i określający wierzytelności objęte przelewem. Stanowi zatem część umowy przelewu i jako taki nie musiał być odrębnie podpisany przez strony. Nie było podstaw do żądania przez Sąd Okręgowy złożenia przez stronę powodową innych wykazów przelanych wierzytelności. Strona nie może ponosić ujemnych konsekwencji tego rodzaju uchybień Sądu i słusznie Sąd Apelacyjny nie zakwalifikował stanowiska strony powodowej zajętego na rozprawie w dniu 24 lutego 2004 r. jako zmiany powództwa. Strona powodowa nie wystąpiła z nowym roszczeniem ani obok ani zamiast poprzedniego (art. 193 k.p.c.). Jej roszczenie oparte na art. 527 § 1 k.c. cały czas obejmowało żądanie uznania za bezskuteczną wskazanej czynności prawnej. Wystarczające było określenie

tej czynności, którą była umowa cesji wielu wierzytelności, zawarta w jednej umowie z dnia 16 lipca 2002r., a jej integralną część stanowił załącznik nr 2 wymieniający przelane wierzytelności. Ani określenie żądania, ani sformułowanie sentencji wyroku uwzględniającego powództwo, nie wymagało wymienienia wszystkich wierzytelności objętych umową i wskazanych w załączniku nr 2. Wystarczające było wskazanie w żądaniu i sentencji wyroku umowy przelewu wierzytelności z dnia 16 lipca 2002r., jako czynności, której dotyczyło roszczenie z art. 527 k.c. Nie doszło zatem do naruszenia wskazanych na wstępie przepisów procesowych, także w odniesieniu do określenia w żądaniu i w sentencji wyroku czynności prawnej objętej żądaniem uznania za bezskuteczną.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393(12) k.p.c. oddalił powództwo a na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 § 1 i art. 393(19) k.p.c. orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego.